

CZÁKÓ GÁBOR (1942) Budapest

CZÁKÓ GÁBOR

Tihi bácsi megjegyzéseiből

Tihi bácsi állítólag egy herceg fia volt, de meglehet, hogy csupán a keresztgyereke, netán bérmaöccse, vagy az se; állandóan mondott valamit. Például ilyeneket: egyszer leültünk négyen pasziánszozni.

Már jó régóta ismerem Oszit, így aztán van harminc éve is, hogy nem köszönünk egymásnak.

A finnugor nyelvészkedésben a tapintat a legszebb: semmilyen összeakaszkodást nem keres a magyar észjárással.

Mózes ölt, Mohamed ölt, Buddha inkább kivonult a világból. Jézus köztünk élt, és akkor sem ölt, amikor halálra adták.

Délutáni szunyókálásomat végeztem kedvenc díványomon, amikor feleségem rám nyitott. Azonnal szétugrottam.

Nem tudok a nyomomba lépni.

A vámos egyszer megkérdezte Tihi bácsit: Mije van? Mire ő: Elegem.

Az anyanyelvünk értékesebb és fontosabb annál, mintsem nyelvészekre bízhatnánk.

Ha az ember nem szokná meg ramaty, vén testét, időnap előtt elszökne belőle.

Tudod, mér' állókép a dia?
Mer' egyes szám.
Többes számban már diák, ni, hogy nyüzsög!

A szocialista demokrácia idején járta a szólás: nem az a kérdés, hogy ki, miként, kire szavaz, hanem az, hogy ki számolja.

Az alkoholista ismeri és tiszteli a határt: a szeszmentes italok osztályára nem lép be.

Nevemen szólítottak, de nem haltam meg: most is hallom a szuszogásod.

Nézd, fiam, a sunyik, a lelkiismeret-furdalástól örökké gyötrődők csak a fölösleges dekákat merik szeretni a nőkön. A bátrak a kilókat.

A derű a Világosság kedélye.

Kifújom az orromat, amíg érdemes.

Csak az a vicc képes jó lenni, amelyik éppen akkor és ott történik, ahol és amikor mesélik.

92 éves bácsikám mondja: de jó lenne újra nyolcvan-évesnek lenni!

A legönveszélyesebb szó az én.

Nélkülem, fiam, nemcsak te nem lennél, de én sem.

Fiatal koromban csak kiugrottam az ágyból, és öt perc múlva már otthon is voltam.

Régi gyermekkoromra egyre világosabban emlékszem, a mostanira meg mind halványabban...

Felelősek vagyunk fájdalmainkért: hogyan viseljük őket? Mennyit értünk meg belőlük? Mennyit tanulunk?

Mennyit próbálunk másra löcsölni belőlük?

Álmomban, álmom álmában, álmodást álmodtam.

A fájdalom a legnagyobb mesterek egyike. Miután átruházhatatlan, szörnyeteggé tesz, ha megpróbáljuk!

Szent Ágoston: egy igazság van, és ez az igazság közös. A tévedések a sajátjaink. Az igazság neve: Jézus.

Ha nyavalygást szórunk a világra, akkor a világ keserves lesz, epeízű.

Egy kedves rokonom minden őt ért csapásról így kezd beszélni: tudod, ebben az a jó...

Ubuntu – állítólag – egy afrikai törzs nyelvén ezt jelenti: „Vagyok, mert vagyunk.”

Csak az állja az időt, ami igazat szól az Örökkévalóról.

A mű alapja az isteni lélek, az élteti a hőst a jellemvonásaival, melyek összeütköznek a Gonosszal, így bomlik ki a történet, ami a katarzishoz, a rossz vesztéhez vagy megigazulásához vezet.

A civilizáció gigantikus küzdelem a természetben nem létező hibák ellen.

A csönd adja minden hang értelmét.

Miként a színek összege a fehér, a zenei hangoké a csönd.

Legjobb azzal beszélgetni, akivel hallgatni is tudunk.

Némely genetikusok szerint valamennyi ma élő ember neve szerint visszavezethető egy ún. „genetikai Évára”, illetve „genetikai Ádámra” – kivéve persee a gyevi bírót meg a gendereket.

Isten képmását viselni azt jelenti, hogy úgy élünk a Földön, ahogy a Fia élt.

Az Úr türelme nem fogyott el a kereszten sem – föl-támadása után a Genezáreti-tó partján gyújtatlan gyulladt tűzön sült, emberkéz által nem érintett, nem tisztított hallal, költetlen kelt kenyérrel várta őket az Első Reggeli az Ő Országában. (Jn 21)

Ha a szív kinyílik az igazságra, akkor előbb-utóbb befogadja Krisztust. Az igazság kerülése istentagadásához vezet.

Csak a kései halál akadályozta meg Sztalint abban, hogy irgalmazzon negyvenmilliónyi áldozatának.

A nemzeti- és a bolsevik-szocializmus meg a liberalizmus közös vonása Krisztus gyűlölete.

A hunfalvysta nyelvész tanítja a magyart, de nem ismeri; ha megismerné, azonnal kitennék az egyetemről.

A jó igazi győzelme a katarzis – az istenhasonlóság fölvilágosítása.

Katarzis nélkül a rossz legföljebb a választást veszíti el.

A regény/dráma alapja az isteni lélek, az élteti a hőst a jellemvonásaival, melyek összeütközéseket okoznak, így bomlik ki a történet, ami a katarzishoz, a rossz bukásához, lelünk megigazulásához vezet.

A posztmodern irodalom alapja a mondat, melynek se lelke, se hőse, se története, se konfliktusa, se igazsága, végső fokon jelentése sincs.

A történelem, a művészet, a hagyomány ismerete, a nyelv és a vallás gyakorlása vázolja az emberiség örök létkeretét, mely támpontot és eligazítást ad az önismeretre törekvőknek.

Akivel elfelejtetik múltját, az nem talál el a jövőbe.

Az őskorban a tulajdon szent volt, mert föld, víz, levegő Istené volt, s az ő képviselője, a Király rendelkezett vele az egész közösség érdekében.

A magántulajdon szentsége az Antikrisztus szentségtörése.

A pénz az Antikrisztus madzagja, amellyel jelének viselőit mozgatja.

Az antikrisztusi kor alapörülete az üdvhelyzet nemtudása.

Aki nem érzi az Antikrisztus leheletét a nyakán, az orrszavú.

Ha valaki nem találja a keresztyét, az nem keresztyén. (Bálint Zsolt)

A tömörség mesterség. Sebészetben: eggyel sem több metszés a szükségesnél.

A gondolatok ülepedésekor kiderül, hogy közülük melyik a fej, melyik az ülep.

A műveltség önmagunk átszellemítése.

A devianciák és a csirkefogók hatalmi, kulturális, sajtónyomulásánál érdekesebb, hogy maradnak-e eleget a tisztességesek és a normálisok.

Minél messzebbre megyek Budapeستől, annál közelebb kerülök Magyarországhoz. (Makovecz Imre)

A múlt hamisítható, a nosztalgia nem.

A kultusztalan civilizáció fő tünete az alacsony és magas kultúra elkülönülése.

Róma kultúrája már elpusztult, amikor a civilizációja, azaz hírneve, vagyona, hadserege még létezett, és úgy-ahogy fönntartotta.

Az alacsony és a magas kultúra civilizátum, az igazi kultúrának csak árnyéka. Nem éli sem a nemes-ség, sem a csöcselék, csak kábítja és csiklandozza magát vele. Hold-kultúrának is mondható: még de-reng, de saját fénye már nincs.

Isten léte és holléte nem tudományos kérdés, nem is vallási, nem is teológiai, nem is filozófiai, hanem személyes: él-e bennem?

Miért hiszek? Nem ez a kérdés, hanem az, hogy szeretem-e Istent.

A kultúra az Éghez, a civilizáció a Földhöz való viszonyunk.

A kultúrához mindannyian egyenlő eséllyel juthatunk, mivel kultusz, vagyis istenkapcsolat.

Istentől ki menekül, ki keresi, de ő mindenkihez ugyanolyan közel van.

A nagyszabású élet látszata kicsi.

Aki önmaga szentülését összetéveszti a Dolgok „fejlődésével”, az korunk főbűnét követi el.

Az ember fejlődése kultikus.

A szent ellentéte a giccsemler.

A lapokat „aktuálisra” szerkesztik, és a művészetet kihagyják belőlük, csak a pillanatnyit teszik be, ezért a lapok azonnal elavulnak.

A kultúrában=kultuszban élő ember égi madár és mezei liliom: a Gondviselés ügyel rá.

Csak a művészet aktuális.

A bölcsesség a minőséget keresi, a hatalomtudomány a mennyiséget.

Szabad csak ember lehet. Mivel a szellem köre elzárhatatlan előlünk, ezért ez ember mindig szabad. Szabad a fogoly, a börtönőr, a milliomos, a csavargó, mindaddig, amíg a szellem körében marad, és képes választani helyes és helytelen között.

A kutya a pórázon sem rab. Amit a láncon elveszít, az nem a szabadság.

A szabadság arca a felelősség.

Zenével szép befejezni, mert a zene maga a kezdet! Mindegyikünknek önmaga a keresztje.

Rugódozik ellenünk a természet? Civilizációnk tán nem természetellenes?

Rémítő vénasszonyhang rikolt az ablakom előtt. Két perc híján éjféli.

– Ki az?

– Csak én, a Halál.

BAKONYI ISTVÁN

A Bella István-emlékév után

Székesfehérvár és Fejér megye legutóbb Vörösmarty Mihálynak szentelt emlékévet, már ami az irodalmat illeti. 1999. december 1-jén a megyeszékhelyen, a Városházán kezdődött el az országos eseménysorozat, aztán rá egy évre a Megyeházán ért véget. Érthetően, hiszen a bicentenáriumi ünnepek ahhoz a költőhöz és

drámaíróhoz kötődtek, aki sok szállal kapcsolódott a térséghez.

Aztán sokáig nem következett ilyen program-sorozat. 2015-ben azonban a Soponyán élő költő és nyelvész, Káliz Sajtos József ötletére meghirdettük a Bella István-emlékévet, tekintettel arra, hogy a jeles költőutód 75. születésnapjára illendő gondolni,